

**Hiszem, hogy csak akkor tudok
szolgálni, ha nem uralkodom.
Hiszem, hogy akkor tudok csak ad-
ni és sohasem venni, ha kisember
vagyok.
Hiszem, hogy akkor tudok csak si-
mogatni, és sohasem ütni, ha a
társadalom kicsinyei között va-
gyok.
Hiszem, hogy Isten csak akkor tud
barátjává választani, ha olyan ki-
csiny vagyok, mint ama názáreti
ismeretlen falusi kislány.
Hiszem, hogy vállalnom kell a jézu-
si szolgálat feltételét: a társadalmi
kicsinységet és az alulértékelés-
lést.
Hiszem, hogy, akit nekem az Isten
élettársul rendelt, mindenki előtt
kell szeretnem.
Hiszem, hogy csak olyat rendelt
nekem, aki velem együtt akarja
járni a jézusi szeretet útját.
Hiszem, hogy az Istent ölelem át,
amikor őt ölelem.**

(Bulányi György)

**XXI. évfolyam 8 - 9 szám
2014. aug. – szept.**

A Koinónia régebbi számai elérhetők:
www.faragoferenc.webnode.hu

Bulányi Gy. Óbudavár	2633
Farkas I. Vallás és lézertechnika	2634
Dryp Miről mi jut az eszembe...	2639
Sonnevend I. Ismeri-e még...	2640
Bajai É. Könyvajánló	2644
Bóta T. A döntés révén...	2644
Faragó F. Szükségszerű-e...	2649
Végh A. A szabad akarat és a...	2650
Dryp Miről mi jut az eszembe...	2653
Gondolatok jegyeseknek	2654
Humor	2657

«Az emberi elköteleződés folyóirata – családjunkért, nem-
zetünkért, mindenkiért – Isten Országá megvalósulásáért.»
Elérhetőség; koinonia.tarsak@gmail.com

BULÁNYI GYÖRGY

ÓBUDAVÁR...

Az elmúlt januárban fogtam tollat, hogy mielőtt még hazamennék, hiteles történetét adjam, miként vitézkedtem e földi téreken, s még egyik folytatásnak sem került elébe az, hogy Óbudavár. Mindig csak: Városmajor. Sok oka van ennek. Az első és legfontosabb, hogy megvénültem. Ha lemegyek a kert végébe, fel is kell jönnöm, s nekem már ez is feladat. Hogy még csináljak is valamit benne, arra már nem igen futja erőmből. Legfeljebb arra, hogy összeszedjem a gyümölcsöt. Hát idén nincs mit. A májusi cseresznyéből, amikor vagy négy hete lent voltunk, szedtünk még annyit, amennyit meg tudtunk enni. A többit rábíztuk a madarakra. A nagyszemű ropogós cseresznyefán is volt valamennyi, még zöld, de csak volt, azt is kopaszra szedték. Madarak vagy nem-madarak? Nem tudom. A létrát otthagytam. Azt hittem azt is elvitték a madarak, de nem. Ott volt az, ledöntve a

fűben. Azontúl semmi, de semmi. Meggy, kajsz, barack, körte, alma, füge legfeljebb itt-ott egy-egy szem, vagy annyi sem. Dió van valamelyest, no meg a pölöskei muskotály szőlő, mint mindig, bőnek ígérkezik. Tavaly csak a meggyet és a kajszit vitte el a monília, de idén sehol sincs gyümölcs e tájon mondja a szomszéd. Huszonegy éve vettük a nagyon rég elhagyott, gondozatlan kertportát. Őserdőt találtam rajta, de ha átvágtam magam azon, találtam benne régi fákat: almát, körtét, beszteceri szilvát, meggyet, s azok teremtek az őserdő ellenére is. Paradicsom volt. Aztán következett húsz esztendő munka, s még kertészmérnöki irányítás is akadt, de az eredmény siralmas. Üvegház-hatás, gyomirtók, permet? Ezek teszik tönkre a természetet? Nem tudom. Mondják meg az okosabbak.

A korábbi években elég volt, hogy a nagyhíre lejött a bokor-íjúság, s amikor nem voltunk a templomban, rendbe vágta nekem házbán-kertben a legfontosabbakat. Az idén is lejöttek, de már nem elég az egyszeri segítség. Kellene az állandó is. Végrendeletemben a Harmadik Világ Alapítványra hagytam a házat-birtokot, de amíg tudok, még le-lejővegetnék. A buszon már rég nem fizetek. Négy óra alatt lent, vagy fent vagyok, s közben olvasni is lehet. Nagy ritkán autó is akad. Ekkor csak két óra az út, de nem lehet olvasni, csak beszélgetni. Az is hasznos, hiszen Bokor-tagokkal, testvérekkel utazhatok. S öreg szabály, hogy nemcsak a találkozó kell, de a négy- vagy hatszemközti beszélgetés is a két találkozó között valamelyik csoporttársal. Amíg Náci majd végrehajtja a végső rendeletet... S addig kellene még egy fiatal házaspár gyerekekkel, gyerekekkel, akikkel megoszthatnám a házat-kertet, s akiknek volna még erejük megóvni azt a végső pusztulástól. Mondjuk egy pedagógus házaspárral, akiknek van tavaszi, nyári, őszi, téli szünetük, s el tudnák kergetni a seregélyeket, ha érik a szőlő...

Aztán meg azért is ritkábban jöttem le az utóbbi évben, mert állagmegőrzés okából széjjelverték a templomot, s nem tudtam misézni benne. A szobámban a Városmajor utcában is tudok hétköznaponként misézni, de amíg nem verték széjjel, Budaváriban a templomot, boldogan jöttem, amikor volt egypár napom, melyen nem volt közösségi összejövetelem, s itt lent írtam a Naplót, vagy szerkesztettem a Koinónia következő számait, és délután öt órára átmehettem a templomba harangozni első. Aztán elrendeztem, ami kellett a miséhez, miseruhába öltöztem, s félhatkor harangoztam másodikat, majd letérdepeltem a baloldali első pad szélére, és csendben voltam. Háromnegyed után, már jöttek a hívek, Erzsike, Gizike, Évike a lányával, Violával, János bácsi, s elkezdtem mondani velük valamelyik szentolvasót. Hatkor meg beharangoztam, s utána mondtam a misét, s prédikáltam. Nem úgy, mint Adyiligetén, a Babér utcában, vagy Sashalmon, nem gondosan előre elkészített-megírt szöveget adva elő, hanem csak úgy..., a szív, a térdepelés és a szentolvasó-mondás, az imádságos találkozás bőségéből. Miről? Hát a napi szentről, ha volt, meg a napi

olvasmányokról. Egy negyedórányit. És mise után még elmondtuk az esti imádságot is, s megmondtam, hogy még hány napot tudok maradni. Az éppen következő csoporttalálkozóra mentem fel aztán a másnap reggeli busszal. Tizenegyre fent voltunk, s délután már jöhetett is az egyik vagy másik közösség.

FARKAS ISTVÁN

VALLÁS ÉS LÉZERTECHNIKA

„Két koncepció lehetséges. Cselekedetekből van az üdv – ez az egyik. Nem cselekedetekből, hanem Isten ingyen ajándékozásából; van, akinek odaajándékozza, s van, akinek nem – ez a másik. Ez utóbbi Istenből én nem kérek... Csak abból, aki megnézi, hogy alkalmas vagyok-e örökkévalóságába belépni – ha tetszik: a karmám alapján, vagy magyarul: a jó cselekedeteim alapján.”

Ezt írta Bulányi György – szeretett Gyurka bácsink – 2005-ben, abban az évben, melyet nagyrészt Hamvas Béla írásainak elemzésére – jelen esetben a Scientia Sacra elemzésének – szentelt.

Fenti állításai nagyon ismerősek annak, aki életét és életművét valamennyire is ismeri. Talán gőgösnek tűnhet annak számára, aki érzelmileg közelít ehhez a – sajnos Hamvas Béla nélküli – egyoldalú elemzésrészlethez. Engem azért fogott meg és tettem ennek az írásnak az elejére, mert bár kutatásom legvégén akadtam rá, kiindulásnak ennél alkalmasabbat el sem tudnék képzelni.

A kutatás évtizedes tárgya pedig éppen az üdv = cselekedet kontra ajándék kérdése volt. Másképp fogalmazva: mi Isten dolga és mi az enyém, avagy miért, minek a szolgálatára vagyok itt, avagy még másképpen: ki vagyok és mi a dolgom? Vagy Gyurka bácsisan: Miért nem hatékony Jézus a világban?

Most itt ülök a számítógép előtt és próbálom röviden összefoglalni kutatásom eredményeit. Itt ülök?

Mikor? Hol? Kicsoda? A fejem persze azonnal ontaná a szokásos meghatározásokat, sztereotípiákat, mesélné a múlttól, a történelemtől, a földrajzról és a pszichológiáról, belemenne az időszámításokba és az idő teljes szubjektivitása kérdésébe, de ha egy pillanatra őszinte tudna lenni, egyetlen megállapítása lehetne: nem tudom. Még szerencse, hogy van egy olyan képességem, ami eddig – ha ráhagyatkoztam - megsegített. Ez az éber figyelem. Most ráhagyatkozom.

Kikapcsolom a számítógépet. Nyugodtan ülök és lecsukom a szemem. Emlékezni akarok arra, aki most itt ül. Agyam egy ideig még berzenkedik, mondja a magáét, de nem figyelek rá. Lassan megnyugszik. Érzem, ahogy nyomom a széket, ahogy a kezem nyomja a combomat, a talpam pedig a földet. Érzem a súlyt, vagyis azt az erőt, ami ezt a nehéz testet magához vonzza. Ez egy nyugodt, megbízhatóan állandó erő. Lehet rá építeni és hozzá visszatérni. A Föld vonzása. Ez a test hozzá tartozik.